

El Senyor digué: que Jordi Savall faci el triplet

Crítica

XAVIER CESTER
BARCELONA

Jordi Savall L'AUDITORI 1 DE JUNY

Un programa atractiu pensat amb intel·ligència i interpretat de manera impecable: el cicle El So Original que lidera Jordi Savall va cloure de manera magnífica la temporada amb un programa que inicialment estava previst dur a terme a Santa Maria del Mar. El canvi d'ubicació a la Sala Oriol Martorell de L'Auditori va ser en

conjunt beneficiós, perquè les deficiències de l'acústica del temple gòtic són ben conegudes. Per contra, el nou espai té, quan hi ha un alt nombre d'intèrprets a l'escenari, el perill de certa saturació del so en els moments més aparatosos (els aguts de les sopranos se'n van ressentir) i la claredat tendent a la sequedat posava més en relleu les oscil·lacions de l'afinació de la corda de Le Concert des Nations.

Savall va articular el programa al voltant d'un dels textos sagrats preferits per un bon grapat de compositors, el psalm *Dixit Dominus*. La contraposició de sengles versions de Vivaldi i

Jordi Savall.
MOLINA VISUALS /
L'AUDITORI

Händel va ser apassionant, ja que tots dos compositors, amb recursos diferents, van recórrer a acusats contrastos dramàtics entre les diferents seccions que Savall va subratllar amb gran efectivitat. El *Dixit Dominus RV595* del compositor italià es distingeix per una rica paleta orquestral que inclou, entre d'altres, intervencions destacables de violoncels i trompetes, traduïdes amb encert per Le Concert des Nations.

El focus d'atenció, tanmateix, es concentrava en La Capella Reial de Catalunya, reforçada per les veus dels finalistes de la sisena Acadèmia de Formació Professional de Recer-

ca i Interpretació. L'actuació d'aquest cor preparat per Lluís Vilamajó va ser esplèndida: so càlid, equilibrat, flexible, amb un cant d'una immediata força comunicativa que va brillar tant en Vivaldi com en el *Dixit Dominus* de Händel, l'obra més coneguda de la vetllada. Entre els solistes, cal destacar la complementarietat entre les dues sopranos, una Marta Mathéu més etèria i una Hanna Bayodi-Hirt més carnosa. El *Dixit et Magnificat KV193* de Mozart, que havia de tancar el concert, alhora de la veritat el va obrir. Va ser una decisió encertada, ja que és una peça de caire monolític que, tanmateix, arrodonia el triplet d'un programa ben defensat per Savall. ■